

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н N. WAHL

представено на 23 април 2013 година¹

Дело C-500/11

Fruition Po Limited

срещу

Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

(Преюдициално запитване от High Court of England and Wales, Queen's Bench Division
(Обединено кралство))

„Обща организация на пазара на плодове и зеленчуци — Регламент (ЕО) № 2200/96 —
Член 11 — Организации на производители — Условия за признаване — Контрол
върху изпълнителите“

1. С това преюдициално запитване High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Обединено кралство) иска указания относно тълкуването на член 11 от Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета от 28 октомври 1996 година относно общата организация на пазара на плодове и зеленчуци².

2. От Съда за първи път се иска тълкуване на наложените от Регламент № 2200/96 условия за признаване от държавите членки на организации на производители (наричани по-нататък „ОП“). По същество въпросът е дали, и ако е така, до каква степен ОП трябва да запази контрол върху изпълнители, ангажирани от нея за извършване на дейности, които са от съществено значение за признаването ѝ като ОП съгласно този регламент (наричани по-нататък „съществените дейности по Регламент № 2200/96“).

3. В исторически план законодателят на Европейския съюз (наричан по-нататък „ЕС“) е отредил на ОП стратегическа роля на селскостопанските пазари, особено в сектора на плодовете и зеленчуците. С оглед да се насърчи образуването им и да им се даде възможността да изпълняват задачите си по начин, благоприятстващ постигането на желаните резултати, той им е осигурил значителна финансова помощ. Както ще видим, в основата на това преюдициално запитване са съответните изисквания, на които трябва да отговарят ОП, за да могат да изпълняват задачите си ефективно и да гарантират, че предоставеното им публично финансиране не се разхищава.

I – Правна уредба

4. Член 1, параграф 1 от Регламент № 2200/96 посочва, че с регламента се създава обща организация на пазара на плодове и зеленчуци.

¹ — Език на оригиналния текст: английски.

² — ОВ L 297, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 20, стр. 29.

5. Дял II от Регламент № 2200/96, който включва членове 11—18, установява правилата относно организациите на производители.

6. В член 11, параграф 1 „организация на производителите“ се определя като всяко юридическо лице:

„а) което е учредено по собствена инициатива на производителите на следните видове продукти, включени в член 1, параграф 2:

i) плодове и зеленчуци,

[...]

б) което има, по-специално, цел да:

1. гарантира, че производството се планира и адаптира в съответствие с търсенето, особено по отношение на качество и количество;

2. стимулира концентрирането на доставките и пускането на пазара на продукцията на своите членове;

3. намал[и] [...] производствените разходи и стабилизира[...] производствените цени;

4. насърч[и] практиките на култивиране, производствените технологии и разумното природосъобразно управление на отпадъците [...];

в) чийто устав изисква от членовете, по-специално, да:

[...]

3. търгуват цялата си продукция от съответните видове продукти посредством организацията на производителите.

[...]

г) чийто устав предвижда:

[...]

3. правила, които позволяват на производителите да контролират по демократичен начин своята организация и вземаните от нея решения;

[...]

д) която е призната от съответната държава членка съгласно параграф 2“.

7. Член 11, параграф 2 на свой ред предвижда, че:

„Държавите членки признават като организации на производители за целите на настоящия регламент всички кандидатстващи за такова признаване групи производители, при условие че:

а) отговарят на предвидените в параграф 1 изисквания, като предоставят съответните доказателства [...];

- б) има достатъчно доказателства, че те могат да осъществяват правилно своята дейност както по отношение на сроковете, така и на ефективността;
- в) [ефективно] дават възможност на своите членове да получават техническа помощ за използването на екологични практики на култивиране;
- г) ефективно предоставят на своите членове техническите средства за съхраняване, опаковане и търгуване на тяхната продукция, като заедно с това осигуряват необходимото търговско и бюджетно обслужване на тяхната дейност“.

8. Тези разпоредби трябва да се четат в контекста на съображения 7 и 16 от Регламент № 2200/96, които гласят:

„(7) като има предвид, че организациите на производители са основните елементи на общата организация на пазара, чието децентрализирано функциониране тези организации осигуряват на своето равнище; като има предвид, че, при все по-нарастващата концентрация на търсенето, обединяването на предлагането чрез тези организации повече от всякога представлява икономическа потребност с оглед засилването на позициите на производителите на пазара; като има предвид, че подобно обединяване трябва да се извършва доброволно и да докаже своята полезност посредством обхвата и ефективността на услугите, които организациите предлагат на членуващите в тях производители; [...]

(16) като има предвид, че с цел стабилизиране на цените е желателно организациите на производители да могат да интервенират на пазара, особено като вземат решение да не реализират на пазара определени количества в определени периоди [...].“

9. Регламент (ЕО) № 1432/2003 на Комисията от 11 август 2003 година³ определя подробни правила за прилагане на Регламент № 2200/96 по отношение на условията за признаване на организациите на производители и предварително признаване на групи производители.

10. Член 6 от Регламент № 1432/2003, който се отнася до структурите и дейностите на организациите на производители, предвижда:

„1. Държавите членки се уверяват, че организациите на производители имат на свое разположение персонал, инфраструктура и оборудване, необходими за постигане на целите, определени в член 11 от Регламент (ЕО) № 2200/96 и осигуряват извършването на основните им функции [...].“

2. Държавите членки определят условията, при които организациите на производители могат да поверят на трети страни изпълнението на задачите, посочени в член 11 от Регламент (ЕО) № 2200/96“.

11. Релевантните съображения от преамбюла на Регламент № 1432/2003 гласят:

„(7) Организация на производители може да не е в състояние да осигури пряко по ефективен начин осъществяването на всичките си дейности. Държавите членки трябва да могат да определят съответните правила.“

³ — Регламент (ЕО) № 1432/2003 на Комисията от 11 август 2003 година относно определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета по отношение на условията за признаване на организациите на производители и предварително признаване на групи производители (ОВ L 203, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 48, стр. 193).

- (8) Основните и съществени дейности на организацията на производители трябва да бъдат свързани с реализираното от членовете ѝ производство. Въпреки това организациите на производители трябва да могат да се ангажират с други дейности, независимо дали са от търговски характер, в определени граници. [...]“.

II – Факти, производство и преюдициални въпроси

12. Главното производство се отнася до решение на Rural Payments Agency (наричана по-нататък „RPA“) на Обединеното кралство за оттегляне на решението за признаване на Fruition PO Limited (наричано по-нататък „Fruition“) като ОП по Регламент № 2200/96.

13. Запитващата юрисдикция посочва, че в своето заявление до RPA за признаване като ОП, подадено през 2003 г., Fruition е предоставило следната информация относно своята структура, процеса на вземане на решения, активи и дейност:

„[Fruition] няма дружество майка или дъщерни дружества, но е сключило маркетингово споразумение с Northcourt Group Ltd — дружество, чиито членове в голяма степен съвпадат (но не напълно) с тези на [Fruition]. Northcourt Group Ltd използва Worldwide Fruit (WWF) (от което притежава 20 %) ⁴ за свой маркетингов посредник. WWF има служители по маркетинг, технически въпроси, осигуряване на качеството, компютри, планиране и администрация, които предоставят услуги на [Fruition].

[...]

Свързаните с политиката решения се вземат от управителен съвет, кандидатурите за който се издигат и избират от членовете. [...] Членовете се ползват с право на глас, пропорционално на дела им в [Fruition], но във всички случаи не по-голямо от 10 % от всички гласове.

[...]

Плановите за съхранение, опаковане и търгуване се формулират от служителите на WWF и се одобряват от Northcourt Group и [Fruition]. Съхранението и опаковането за всички членове, наброяващи над 100, се осъществява в приблизително 30 големи складови и 10 големи опаковъчни обекта, като всички те са собственост на отделни членове [...]“.

14. През ноември 2003 г. Fruition кандидатства за финансиране от ЕС, администрирано от RPA. През декември 2003 г. RPA признава Fruition като ОП по Регламент № 2200/96, а през януари 2004 г. представената от Fruition оперативна програма е одобрена, в резултат на което му се отпуска исканото финансиране от ЕС.

15. През 2005 г. и 2006 г. службите на Комисията извършват в Обединеното кралство два одита, констатациите от които са, че редица ОП не са изпълнили условията за признаване по Регламент № 2200/96 в някои отношения. След одитите Комисията отказва да заплати пълния размер на помощта, отпусната на намиращи се в Обединеното кралство ОП. Що се отнася до Fruition, в съобщение до властите на Обединеното кралство Комисията посочва, наред с другото:

„Членовете на [Fruition], наброяващи 101, притежават почти 100 % от Northcourt Fruit Ltd. Това дружество притежава 50 % от Worldwide Fruit (WWF). Останалите 50 % са собственост на дружество, притежавано от земеделски стопани в Нова Зеландия. Между [Fruition] и това дружество няма споразумение. WWF пласира почти 100 процента от продукцията [на Fruition].

⁴ — Към момента на оттегляне на решението за признаване обаче Northcourt притежава 50 % от WWF.

WWF отговаря също за организацията на движението, съхранението, опаковането и гарантирането на качеството на продукцията, включително цялостния контрол на производството от името на [Fruition]. WWF извършва също технически услуги и фактуриране. За горните услуги WWF фактурира на [Fruition] приблизително 150 000 GBP. Очевидно е, че WWF е в центъра на цялата организация и извършва всички дейности, които в обичайния случай би следвало да се извършват от ОП. [...]

Службите на Комисията смятат, че [Fruition] не е изпълнило условията за признаване, тъй като дейността като организация на производители се извършва от WWF, без Fruition да му е възложило това. Освен този проблем остава и друг — по отношение на структурата, а именно, че членовете на Fruition, които са производители, нямат мнозинство при гласуването на решенията относно WWF, което е в противоречие с член 11, параграф 1, буква г), точка 3 от Регламент (ЕО) № 2200/96“.

16. След проведените от Комисията одити RPA първоначално решава да спре действието на решението за признаване на Fruition като ОП, а след това — и да го отмени.

17. Fruition обжалва това решение, като оспорва твърдението, че Регламент № 2200/96 изисква членовете производители да имат крайния контрол върху дейностите, които ОП може да възложи на изпълнителя.

18. В акта за преюдициално запитване High Court изтъква сложната фактическа обстановка по делото. Всъщност отношенията между Fruition, Northcourt и WWF не могат да се установят категорично във всички техни аспекти.

19. Между Fruition и Northcourt е имало само проект за маркетингово споразумение, подписан през януари 2004 г., който обаче така и не влиза в сила. Съгласно член 7 от проекта за споразумение Northcourt следва да има „абсолютна, неподлежаща на контрол свобода на избор за начина, по който да изпълнява задълженията си по споразумението, като може да наема и плаща на такива подизпълнители или независими изпълнители, каквито сметне за подходящи по своя преценка“.

20. Запитващата юрисдикция също не успява да установи дали има договорни отношения между Fruition и WWF. От друга страна, що се касае за отношенията между Northcourt и WWF, High Court установява, че съществува споразумение, сключено през 2000 г., което „дава на WWF контрол спрямо Northcourt по същия начин, по който условията на проекта за споразумение от 2004 г. дават на Northcourt контрол спрямо Fruition“.

21. Изпитвайки съмнение дали ОП трябва — за да отговаря на условията за признаване по Регламент № 2200/96 — да има контрол над дейността на изпълнителите си, и ако трябва — до каква степен, High Court решава да спре производството и да отправи следните преюдициални въпроси:

„1. В случаите, когато

- а) държава членка е приела да признае образуване като организация на производители по смисъла на член 11 от Регламент № 2200/96;
- б) целите и уставът на това образуване отговарят на изискванията на член 11 от Регламент № 2200/96;
- в) производителите, които са членове на образуването, са получили всички услуги, които по принцип би следвало да им се предоставят от организация на производители в съответствие с член 11 от Регламент № 2200/96, и

г) образуването е възложило на изпълнители предоставянето на съществена част от тези услуги,

следва ли член 11 от Регламент № 2200/96 да се тълкува в смисъл, че с оглед спазване на принципа на правна сигурност налага на посоченото образуване да упражнява определено равнище на контрол по отношение на изпълнителите?

2. При положителен отговор на първия въпрос, какво равнище на контрол изисква член 11 от Регламент № 2200/96?

3. В частност, може ли да се приеме, че образуването има степента на контрол, евентуално изисквана по член 11 от Регламент № 2200/96, след като:

а) изпълнителите са:

1. дружество, 93 % от чийто капитал се притежава от членовете на образуването, и

2. дружество, 50 % от чийто капитал се притежава от първото дружество и чийто устав предвижда, че решенията му трябва да се вземат с единодушие;

б) нито едно от дружествата не е задължено по силата на договорно споразумение да се съобразява с указания, давани му от образуването във връзка с разглежданата дейност; но

в) образуването и изпълнителите са действали въз основа на консенсус поради описаната по-горе структура на капитала?

4. За отговора на предишните въпроси от значение ли е, че:

а) член 6, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1432/03 на Комисията от 11 август 2003 година относно определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета по отношение на условията за признаване на организациите на производители и предварително признаване на групи производители изрично предвижда към момента на настъпване на фактите по делото, че „държавите членки [трябва да] определят условията“, при които организация на производители може да повери на трети страни изпълнението на задачите си, и

б) държавата членка, посочена в първия въпрос, не е определила такива условия към момента на настъпване на фактите по делото?“.

22. Писмени и устни становища в настоящото производство представят Fruition, Нидерландия, Обединеното кралство и Европейската комисия.

III – Анализ

A – Предварителни съображения

23. Преди да започна правния анализ, накратко ще разгледам какви по традиция са естеството и целта на ОП в рамките на общата селскостопанска политика (наричана по-нататък „ОСП“), тъй като от това могат да се направят важни изводи за тълкуването на съответните разпоредби от Регламент № 2200/96.

24. Особено от края на седемдесетте години една от целите на тогавашната Европейска икономическа общност е да се насърчава обединяването на производителите⁵ с оглед преодоляването на известни структурни недостатъци, наблюдавани на европейските селскостопански пазари. Макар че по това време икономическите преработвателни сектори и продажбата на селскостопански продукти вече са достигнали значителна степен на концентрация и организация, производственият отрасъл в много случаи е разпокъсан, нехомогенен и некоординиран. Последица от това е по-специално, че първичният сектор попада в положение на относителна подчиненост и слабост в сравнение с вторичния и третичния.

25. Съответно Регламент (ЕИО) № 1360/78 на Съвета от 19 юни 1978 година относно обединенията на производителите и техните съюзи⁶ е приет с цел поощряване централизацията в предлагането на селскостопански продукти в държавите членки, в които пазарът се задоволява от много голям брой дребни стопанства или от недостатъчно организирани сдружения. Както е посочено в съображенията от този регламент, тези структурни недостатъци представляват препятствие за постигане целите на ОСП, доколкото затрудняват увеличаването на селскостопанската производителност, насърчаването на техническия напредък, осигуряването на рационално развитие на селскостопанското производство и оптимално използване на производствените фактори, гарантирането на приемлив жизнен стандарт за хората, занимаващи се със селско стопанство, и стабилизирането на пазарите⁷.

26. По подобен начин редица регламенти, установяващи общи организации на пазарите (наричани по-нататък „ООП“) за конкретни сектори на селското стопанство, включват разпоредби относно ОП: копринени буби⁸, памук⁹, банани¹⁰, маслиново масло и трапезни маслини¹¹, хмел¹², вино¹³ и — което е по-важно за настоящото дело — плодове и зеленчуци.

5 — В различни правни актове законодателят е използвал термините „организации на производители“ и „обединения на производители“ за очевидно едно и също по същество понятие. В това отношение вж. *Olmi G., Politique agricole commune* — University of Brussels, Brussels, 1991⁴, р. 109.

6 — ОВ L 166, стр. 1.

7 — ОВ L 166, стр. 1. Вж. по-специално съображения 2—8 от Регламент № 1360/78.

8 — Регламент (ЕИО) № 707/76 на Съвета от 25 март 1976 година относно признаване на организации на бубари (ОВ L 84, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 2, стр. 127).

9 — Регламент (ЕИО) № 389/82 на Съвета от 15 февруари 1982 година относно обединенията и сдруженията на производителите в сектора на памука (ОВ L 51, стр. 1).

10 — Регламент (ЕИО) № 404/93 на Съвета от 13 февруари 1993 година относно общата организация на пазара на банани (ОВ L 47, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 12, стр. 110).

11 — Регламент (ЕО) № 865/2004 на Съвета от 29 април 2004 година относно общата организация на пазара на маслиново масло и трапезни маслини и за изменение на Регламент (ЕИО) № 827/68 (ОВ L 161, стр. 97; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 58, стр. 151).

12 — Регламент (ЕО) № 1952/2005 на Съвета от 23 ноември 2005 година относно общата организация на пазара на хмел и за отмяна на Регламенти (ЕИО) № 1696/71, (ЕИО) № 1037/72, (ЕИО) № 879/73 и (ЕИО) 1981/82 (ОВ L 314, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 67, стр. 152).

13 — Регламент (ЕО) № 479/2008 на Съвета от 29 април 2008 година относно общата организация на пазара на вино, за изменение на Регламенти (ЕО) № 1493/1999, (ЕО) № 1782/2003, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 3/2008 и за отмяна на Регламенти (ЕИО) № 2392/86 и (ЕО) № 1439/1999 (ОВ L 148, стр. 1).

27. По-специално Регламент № 2200/96 определя ОП като „[основни] елементи на [ООП], чието децентрализирано функциониране тези организации осигуряват на своето равнище“¹⁴. Той възлага на ОП определени задачи и им предоставя съответните права, сред които по-специално правото да вземат решения за оттегляне на някои селскостопански продукти от пазара¹⁵. Нещо повече, при специфични обстоятелства ОП може да поиска от държава членка да направи определени, приети от тази ОП правила, задължителни и за установените в областта, но не принадлежащи към тази ОП производители¹⁶.

28. Същевременно законодателят на ЕС е предвидил предоставяне на значителна финансова помощ на ОП от секция „Гарантиране“ на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (наричан по-нататък „ФЕОГА“)¹⁷. По-специално член 14 от Регламент № 2200/96 позволява на държавите членки да отпускат помощ на новосъздадени ОП с цел насърчаване на учредяването им и улесняване на административната им дейност, както и помощ за покриване на част от инвестициите, свързани с получаването на признаване, като впоследствие тази помощ се възстановява от Европейския съюз. Освен това член 15 от Регламент № 2200/96 предвижда на ОП, които учредяват оперативен фонд, да се отпуска финансова помощ от Общността, която впоследствие може да се използва за финансиране на предварително одобрени от компетентните национални органи оперативни програми. Последната форма на финансиране може да се окаже особено ценна, доколкото би могла по принцип да покрива до 50 % от направените разходи.

29. Следователно законодателят на ЕС по традиция очевидно е отредил на ОП важна роля в ОСП¹⁸, и по-специално в рамките на Регламент № 2200/96. За да могат да изпълняват тази роля ефективно, ОП са получили определени права, както и достъп до значително публично финансиране.

30. Настоящото законодателство потвърждава, че тези съображения продължават да важат и днес. Всъщност релевантните разпоредби на „Общия регламент за ООП“¹⁹, изменен с Регламент (ЕО) № 361/2008 на Съвета²⁰ (който освен това отменя Регламент № 2200/96), по същество са еквивалентни на действалите преди това разпоредби. Новите разпоредби също така отреждат

14 — Вж. съображение 7 от Регламента.

15 — Вж. член 23 от Регламент № 2200/96 и съображение 16 от същия.

16 — Вж. член 18 от Регламент № 2200/96 и съображение 14 от същия. Освен това по силата на член 22 от този регламент държавата членка, която е признала организацията и е решила да разшири обхвата на правилата ѝ, при определени обстоятелства може също така да вземе решение физическите лица или групите, които не членуват в организацията, да ѝ плащат наложените на членовете ѝ финансови вноски в пълен или частичен размер.

17 — Вж. член 52, параграф 1 от Регламент № 2200/96.

18 — Това важи *mutatis mutandis* и по отношение на общата политика в областта на рибарството: вж. например членове 5—12 от Регламент (ЕО) № 104/2000 на Съвета от 17 декември 1999 година относно общата организация на пазарите на рибни продукти и продукти от аквакултури (ОВ L 17, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 5, стр. 121).

19 — Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП) (ОВ L 299, стр. 1).

20 — Регламент (ЕО) № 361/2008 на Съвета от 14 април 2008 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1234/2007 за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП) (ОВ L 121, стр. 1).

на ОП силна позиция на европейските селскостопански пазари²¹. Така на ОП се възлагат важни цели, особено в сектора на плодовете и зеленчуците²², и се предоставя значителна финансова помощ както от бюджета на ЕС, така и — в зависимост от случая — от бюджетите на държавите членки²³.

31. Интересно е, че Общият регламент за ООП съдържа правила за възлагане от ОП на дейности на външни изпълнители. Член 125г от този регламент изрично предвижда, че „държавите членки могат да разрешат на призната [ОП] в сектор „Плодове и зеленчуци“ или на призната асоциация на [ОП] в същия сектор да възложи която и да е от дейностите си на външни изпълнители, включително на свои филиали, стига да предостави на държавата членка достатъчно доказателства, че това е подходящ начин да се постигнат целите на съответната [ОП] или асоциация на [ОП]“.

32. По същество преюдициалните въпроси по настоящото дело се свеждат до това дали Регламент № 2200/96 почива на еквивалентна предпоставка, независимо от липсата на каквато и да е изрична разпоредба в този смисъл²⁴.

Б – Въпрос 1

33. С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 11 от Регламент № 2200/96 изисква от ОП, възложила съществените дейности по този регламент на външни изпълнители, да запази контрол над тези изпълнители, за да гарантира ефективното осъществяване на тези дейности.

34. С оглед на изложените по-долу съображения съм на мнение, че отговорът на този въпрос трябва да е положителен. Според мен, както ще поясня по-нататък, от системата на Регламент № 2200/96 и формулировката на член 11 от същия регламент по същество следва, че от ОП се изисква да имат определена степен на контрол върху своите изпълнители, за да гарантират, че условията за признаване по този регламент продължават да се спазват.

35. Преди да се занимая с тези въпроси, трябва от самото начало да подчертая, че свободата на производителите да се обединяват и да осъществяват дейността си така, както намерят за добре, не се поставя под въпрос. Настоящото дело засяга единствено производителите, които доброволно са решили да сформират ОП и са поискали признаването ѝ като такава съгласно условията на Регламент № 2200/96.

21 — Вж. общо *Von Rintelen G.*, in: Mögele, R., and Erlbacher, F. (eds.), *Single Common Market Organisation — Article by Article Commentary of the Legal Framework for Agricultural Markets in the European Union*, C.H. Beck et al., Munich, 2011, p. 527–583, по-специално p. 538.

22 — Член 122 от Общия регламент за ООП предвижда държавите членки да признават организации на производители, които (наред с другото): „в) имат конкретна цел, която може по-специално по отношение на сектор „Плодове и зеленчуци“ да включва една от следните цели:

- i) осигуряване, че продукцията е планирана и приспособена към търсенето, по-специално по отношение на качеството и количеството;
- ii) концентриране на предлагането и предлагане на пазара на продуктите на членовете ѝ;
- iii) оптимизиране на производствените разходи и стабилизиране на производствените цени“.

23 — Вж. по-специално член 103а и сл. от Общия регламент за ООП.

24 — Подобни въпроси са възниквали също в контекста на други производства пред национални юрисдикции. Например *Inner House* на *Scottish Court of Session* разглежда разпоредбите относно ОП в дело *The Scottish Ministers* срещу *Angus Growers Limited* (2012, CS1H 92). Основният правен въпрос в това дело обаче е различен от този в настоящото производство, тъй като се отнася до това дали неспазването на критериите за признаване от страна на ОП е „съществено“. Освен това релевантните към това дело правни разпоредби са залегнали в правни актове, неприложими към настоящото производство (в Регламент (ЕО) № 1182/2007 на Съвета от 26 септември 2007 година за определяне на специфични правила по отношение на сектора на плодовете и зеленчуците, и за изменение на Директиви 2001/112/ЕО и 2001/113/ЕО, и Регламенти (ЕИО) № 827/68, (ЕО) № 2200/96, (ЕО) № 2201/96, (ЕО) № 2826/2000, (ЕО) № 1782/2003 и (ЕО) № 318/2006, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 2202/96 (ОВ L 273, стр. 1), и в Регламент (ЕО) № 1580/2007 на Комисията от 21 декември 2007 година за определяне на правила за прилагане на Регламенти (ЕО) № 2200/96, (ЕО) № 2201/96 и (ЕО) № 1182/2007 на Съвета в сектора на плодовете и зеленчуците (ОВ L 350, стр. 1).

36. В Регламент № 2200/96 няма разпоредба, която изрично или мълчаливо да забранява или ограничава видовете дейности, за които се разрешава на ОП да възлага на външни изпълнители. Напротив, Регламент № 1432/2003 открито предвижда такова външно възлагане като възможност²⁵. Поради това съм съгласен с Fruition, че взето от ОП решение дали и при какви условия да ангажира изпълнител за извършване на някои дейности от нейно име е стопанско решение, което по принцип попада в обсега на търговската свобода на тази ОП.

37. Това обаче не означава, че подобно делегиране не подлежи на ограничения и условия, които могат да произтичат императивно от правилата за признаване на ОП. Всъщност такова признаване, дадено от компетентните национални органи при изпълнение на съответните условия, води след себе си редица последствия. Както бе посочено по-горе, на признатите по Регламент № 2200/96 ОП е отредена специфична роля на пазара, която далеч може да надхвърля обикновеното преследване на колективните интереси на техните членове. Поради това при определени обстоятелства правилата, приети от ОП за техните членове по важни въпроси като производство, търгуване и опазване на околната среда, могат по искане на ОП да станат задължителни и за други производители, които не принадлежат към тези организации, но са активни в същите региони²⁶.

38. Следователно може да се каже, че съществува конкретен обществен интерес ОП да изпълняват специфични задачи и да постигат определени резултати. За тези цели признаването от компетентните държавни органи дава на ОП достъп до значително публично финансиране.

39. С оглед на горното законодателят на ЕС е установил правила за организации, които се стремят да бъдат признати като ОП. Тези правила се отнасят, наред с другото, до целите на ОП, посочени в уставите им; техните вътрешни правила; както и основната им дейност. Законодателството предвижда също проверки за изпълнението на тези условия.

40. Главната цел на регулаторната рамка е да се гарантира способността на ОП да извършват съществените дейности по Регламент № 2200/96 по такъв начин, че основните общи интереси да могат да бъдат преследвани ефективно и да не се допуска разхищение на използваните публични средства, злоупотреба с тях или дори отклоняването им с измама.

41. Щом бъде призната, ОП остава единственото образувание, което е отговорно пред националните и европейските власти за изпълнението на съществените дейности по Регламент № 2200/96, както и за използването на получените публични средства²⁷.

42. Ако се допускаше ОП да позволяват поверените им задачи да се изпълняват независимо от трети страни, без каквато и да било намеса от страна на съответната ОП, установените от законодателя на ЕС гаранции за надлежното, ефективно изпълнение на тези дейности биха били силно ограничени. Разбира се, по закон ОП все пак биха носили отговорността за каквито и да са нередности, но *de facto* не биха могли да ги поправят, тъй като на практика биха били лишени от каквито и да било средства за въздействие върху начина, по който биха се изпълнявали въпросните дейности, или да гарантират, че предоставените им публични средства действително се използват за постигане на поставените от Регламент № 2200/96 цели. Във връзка с това трябва да се подчертае, че искайки признаване, ОП поемат специален ангажимент спрямо националните и европейските власти, вследствие от което тези власти редовно

25 — Вж. член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003 и съображение 7 от същия.

26 — Вж. член 18 от Регламент № 2200/96.

27 — Във връзка с това в съображение 10 от Регламент № 2200/96 също се подчертава, че на ОП трябва да се дадат „повече отговорности по отношение на собствените им финансови решения“.

проверяват дали са спазени приложимите разпоредби и в случай на неспазване могат да накажат съответната ОП или да наложат санкции²⁸. По отношение на наетите от определена ОП изпълнители (или подизпълнители) обаче тези власти нямат такива правомощия за контрол или принуда.

43. Следователно в Регламент № 2200/96 очевидно е заложено изискването ОП да имат определена степен на контрол върху изпълнителите (и евентуално подизпълнителите), които са ангажирали за извършването на съществените дейности по Регламент № 2200/96.

44. От най-голямо значение е условието за контрол да се прилага по отношение на дейностите, които обединение на производители трябва да извършва, за да бъде признато като ОП (например търгуване на цялата продукция на нейните членове и набавяне на техническите средства за съхранение и опаковане на продукцията им)²⁹.

45. Тук трябва да се добави, че в определени граници ОП имат право освен предвидените в Регламент № 2200/96 дейности да извършват и други дейности — независимо дали те са от търговски характер или не³⁰. Смятам, че изискването за контрол не следва непременно да важи за такива допълнителни дейности. Тоест, ако извършването на тези дейности няма да засегне пряко или непряко надлежното изпълнение на съществените дейности по този регламент, не е необходимо допълнително да се ограничава търговската свобода на ОП.

46. Накрая, заключението ми относно наличието на изискване за контрол по член 11 от Регламент № 2200/96 се потвърждава не само от системата и целта на този регламент. В действителност, както изтъкват правителствата на Обединеното кралство и Нидерландия, а и Комисията, извод за наличието на такова изискване може да се направи и от тълкуване с оглед на контекста, което отчита целите и функциите, придадени на самата тази разпоредба. Това твърдение се основава на две хипотези.

47. От една страна, член 11, параграф 1, буква г), точка 3 гласи, че уставите на ОП трябва да „позволяват на производителите да контролират по демократичен начин своята организация и вземаните от нея решения“. Тази разпоредба трудно би се съвместила с разбирането, че чрез договор ОП може да предостави на даден изпълнител пълна свобода за изпълнение на възложените му задачи, тъй като подобно действие на тази ОП фактически би лишило членовете производители от всякакви правомощия за контрол върху вземаните от изпълнителя от името на ОП решения за срока на договора.

48. Както изтъква Fruition, вярно е, че решението дали и при какви условия би могъл да се ангажира изпълнител все пак би подлежало на демократичен контрол. Това обаче като че ли би било особено тесен прочит на член 11, параграф 1, буква г), точка 3), тъй като обсегът му би се свел до най-основните вземани от ОП решения. Общата формулировка на разпоредбата не подкрепя подобно ограничително тълкуване.

49. Член 11, параграф 2 също подкрепя споменатото в точка 46 по-горе твърдение. Тази разпоредба акцентира върху две основни понятия в системата на Регламент № 2200/96: (i) ефективността на действията, които ОП трябва да извършват за своите членове, и (ii) наличието на достатъчно подходящи доказателства за това.

28 — Вж. например член 14, параграфи 5 и 6, член 16, параграф 5, член 18, параграф 6 от Регламент № 2200/96, член 13, параграф 3 и член 21 от Регламент № 1432/2003.

29 — Вж. член 11, параграф 1, буква в), точка 3 и параграф 2, буква г) от Регламент № 2200/96, както и съображение 11 от същия. Вж. също член 6, параграф 1 от Регламент № 1432/2003.

30 — Вж. съображение 8 от Регламент № 1432/2003.

50. По отношение на първото понятие член 11, параграф 2 гласи, че ОП трябва „ефективно [да] дават възможност на своите членове да ползват техническа помощ за използването на екологични практики на култивиране“, „ефективно [да] предоставят на своите членове техническите средства за съхраняване, опаковане и търгуване на тяхната продукция“ и да „осигуряват необходимото търговско и бюджетно обслужване на тяхната дейност“³¹. Що се отнася до второто понятие, член 11, параграф 2 изисква ОП да предоставят „съответните доказателства [че отговарят на условията за признаване]“ и „има достатъчно доказателства, че те могат да осъществяват правилно своята дейност, както по отношение на сроковете, така и на ефективността“.

51. Според мен ОП не биха могли да гарантират ефективното и надлежно изпълнение на тези дейности, нито пък, на още по-голямо основание, са в състояние да представят подходящи доказателства за това, ако не запазят някаква възможност за надзор по отношение на дейностите, възложени на изпълнители.

52. Този подход е възприет от Общия съд при тълкуването на правилата на ЕС по отношение на ФЕОГА. Той потвърждава решение на Комисията, съгласно което по-специално търгуването на продукция по смисъла на член 11 от Регламент № 2200/96 предполага, че ОП упражнява действителен контрол върху условията на продажба и продажните цени. Общият съд приема също, че възможността за възлагане на задача на трета страна представлява специфичен метод за изпълнение на въпросното задължение и няма за последица освобождаване на ОП от задълженията ѝ³².

53. Въз основа на горното предлагам на Съда да приеме, че член 11 от Регламент № 2200/96 следва да се тълкува в смисъл, че изисква ОП, която е възложила съществените дейности по този регламент на външни изпълнители, да има известна степен на контрол върху своите изпълнители, за да гарантира ефективното изпълнение на тези дейности.

В – Въпроси 2 и 3

54. Вторият и третият въпрос, поставени от запитващата юрисдикция, които могат да се разгледат заедно, се отнасят до степента на контрол, който ОП трябва да има върху изпълнителите си, за да отговаря на предвидените в член 11 от Регламент № 2200/96 условия. По-специално запитващата юрисдикция се интересува дали ОП упражнява необходимата степен на контрол, когато ОП и нейният изпълнител имат общи акционери и вследствие от това решенията се вземат с консенсус, макар че изпълнителят няма договорно задължение да се съобразява с дадени от ОП указания по отношение на дейността, която трябва да извършва.

55. Смятам, че отговорът на тези въпроси може да се изведе от цялостния прочит на разгледаните разпоредби. По-долу ще обясня защо според мен изискването за контрол по член 11 от Регламент № 2200/96 не е изпълнено, когато няма действителна възможност ОП да упражнява надзор над дейността на своя изпълнител и при необходимост да се намесва с цел гарантиране ефективното изпълнение на съществените дейности по Регламент № 2200/96.

56. В отговора, който предложих по първия въпрос, се опитах да покажа, че ОП трябва да има определена степен на контрол върху своите изпълнители, за да гарантира ефективното изпълнение на тези дейности.

31 — От съображение за пълнота следва да се отбележи, че това изискване за ефективност е споменато и в съображение 7 от Регламент № 2200/96, както и в член 6, параграф 1 и в съображение 6 от Регламент № 1432/2003.

32 — Решение от 30 септември 2009 г. по дело Франция/Комисия (Т-432/07, Сборник, стр. II-188, точки 56—59).

57. Във връзка с това въведените с член 11 правни изисквания трябва да са спазени не само към момента на кандидатстване за признаване от страна на ОП, но и през цялото време на съществуването ѝ. Единствените изключения от това правило са изрично предвидени в регламента³³.

58. За тази цел ОП трябва да могат във всеки момент да представят доказателства, че отговарят на съответните условия. Всъщност от член 11, параграф 2, буква б) става ясно, че трябва например да има достатъчно доказателства, че ОП осъществяват дейността си правилно „по отношение на сроковете“. Освен това член 12 от Регламент № 2200/96 предвижда държавите членки редовно да провеждат проверки дали признатите ОП продължават да отговарят на установените в регламента условия. В случай на неспазване тези проверки могат да включват налагане на наказания, които могат да бъдат толкова строги, че дори да бъде оттеглено признаването³⁴.

59. По тези причини съм на мнение, че е невъзможно ОП да отговарят на условията на член 11 от Регламент № 2200/96, ако не запазят възможността да осъществяват намеса спрямо своите изпълнители (и подизпълнители) по всяко време, така че да гарантират надлежното изпълнение на възложените им дейности.

60. Според мен има два начина, по които да се осигурят тези правомощия за надзор и намеса от страна на ОП: първият, когато ОП е изцяло е собственик на изпълнителя и тази структура на собствеността остане непроменена в продължение на целия период, през който изпълнителят изпълнява възложените му от ОП задачи. В този случай бих приел, че критерият за контрол е изпълнен, при условие че, в зависимост от националното законодателство, съответната ОП действително е в състояние като собственик да упражнява непосредствено и решително въздействие върху дъщерното си дружество. При това положение изпълнителят би действал като *longa manus* на ОП и разпределението на задачите между различните нива на корпоративната структура би било просто въпрос на вътрешна организация. Изпълнителят задължително би изпълнявал волята на ОП и между двамата не би имало риск от разногласие или разминаващи се търговски интереси. Вторият начин е ОП да си осигури необходимата степен на контрол чрез договорни ангажименти. Всъщност според мен наличието на изрично споразумение между страните би предоставило предимства като стабилност и правна сигурност, които са важна предпоставка за гарантиране запазването за целия срок на договора на съответните правомощия на ОП за надзор и при необходимост — за намеса.

61. Формата на подобна договореност и степента на контрол, която може да се смята за достатъчна, зависят от конкретните обстоятелства при всеки отделен случай, поради което не могат да се опишат а priori и общо.

62. Според мен правната уредба на ЕС не изисква конкретна форма на договаряне. Всъщност дори не е необходимо договореността непременно да е под формата на писмен документ. В действителност може да е достатъчен устен договор, ако такъв е действителен по националното законодателство, макар че са възможни затруднения при представянето на подходящи доказателства за съществуването му³⁵.

33 — Вж. например член 13 от Регламента, който допуска ОП, признати по предходния правен акт (Регламент (ЕИО) № 1035/72 от 18 май 1972 година относно общата организация на пазара на плодове и зеленчуци (ОВ L118, стр. 1), да продължат да функционират в преходен период, въпреки че не отговарят на всички установени в член 11 условия. Освен това член 14 предвижда преходен период за новосъздадени ОП и ОП, които преди това не са били признати в съответствие с Регламент № 1035/72.

34 — Вж. в тази връзка също членове 20 и 21 от Регламент № 1432/2003.

35 — По този въпрос в своето заявление за признаване от 2003 г. Fruition се е позовало на съществуващо маркетингово споразумение с Northcourt. High Court of Justice обаче намира доказателства само за проекта за споразумение между двете страни от януари 2004 г. (несключено). Запитващата юрисдикция следва да установи наличието и съдържанието на маркетинговото споразумение, посочено в подаденото от Fruition през 2003 г. заявление.

63. Във всеки случай независимо от формата си договорът не може да установи достатъчна степен на контрол, без да дава възможност за задължителни указания от ОП към неговите изпълнители поне по отношение на съществените дейности по Регламент № 2200/96. При отсъствие на такова право ОП не би имала средства за своевременна намеса с оглед гарантиране на непрекъснатото изпълнение на изискванията, наложени на ОП от съответните разпоредби на ЕС. Както самото Fruition признава в становището си, единствените оставени на ОП правомощия са за намеса *ex post*, например неподновяване или предсрочно прекратяване на договора или евентуално предявяване на иск за обезщетение на вреди, претърпени поради нарушаване на договор или закононарушение.

64. Следователно посочените от Fruition правни средства за защита не могат да се приемат за подходящи. Първо, те могат най-много да ограничат отрицателните последици, произтичащи от поведението на изпълнителя, който е нарушил договора или закона. Всъщност нито членовете производители, нито ръководството на ОП биха могли да *предотвратят* неправомерно поведение на даден изпълнител, дори намеренията на изпълнителя да са им известни и те открито да им се противопоставят. Второ, евентуално получено от ОП обезщетение в резултат на съдебно производство вероятно би компенсирало разходите ѝ, но никога не би могло да поправи вредата, нанесена на пазара като такъв. Както бе посочено по-горе, ОП не само преследват колективните интереси на членовете си: те също са предназначени да изпълняват определени дейности в полза на пазара като цяло.

65. Що се отнася до действителната степен на контрол, която ОП би следвало да запази, съм убеден, че това много зависи от естеството и обсега на възложените на външни изпълнители дейности, както и от съответните обстоятелства в конкретния случай (като състоянието на пазара, бизнес стратегии и нужди, срока на договора и т.н.). Независимо от това не виждам причина защо да е непременно необходимо ОП да се занимава с конкретните подробности на ежедневните търговски операции, възложени на изпълнители. При нормални обстоятелства обикновеното правомощие за намеса в (най-) основните решения по отношение на възложените на външни изпълнители дейности може да се сметне за достатъчно с оглед изпълнение изискванията на член 11 от Регламент № 2200/96.

66. Смятам, че по всеки отделен случай запитващата юрисдикция следва да преценява, след като е разгледала всички релевантни факти, дали дадена ОП е запазила степен на контрол, който е достатъчен съгласно член 11 от Регламент № 2200/96.

67. Предвид изложеното и тъй като с втория и третия въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали изискването за степен на контрол по член 11 от Регламент № 2200/96 е изпълнено в обстоятелства като тези по главното дело, стремежът ми ще е да ѝ окажа съдействие в това отношение.

68. Бих казал, че описаните от запитващата юрисдикция обстоятелства сами по себе си не са достатъчни, за да е изпълнено условието за контрол, наложено от член 11. Всъщност според мен нито Northcourt, нито WWF са 100 % собственост на Fruition; освен това никое от тези дружества няма договорно задължение да изпълнява указания, дадени му от ОП.

69. По отношение на първия въпрос самият факт, че изпълнителят и ОП имат общи акционери и/или членове в управителните органи, за разлика от стопроцентовото притежание от ОП не представлява достатъчна гаранция в тази връзка. В действителност корпоративните структури и дяловите участия с времето могат да се променят, а е напълно възможно интересите на двете предприятия, дори и в определен момент напълно да съвпадат, в бъдеще значително да се разминават. По-важно е, че дори когато членовете производители (някои или всички) притежават мажоритарен дял в изпълнителя, все пак не е сигурно, че окончателно решение, взето от последния, винаги ще отразява волята на мнозинството членове производители. Както запитващата юрисдикция с право отбелязва, поради различното членство в двете образувания, в

зависимост от различните квоти, които всеки производител може да има в двете образувания³⁶, и възможността за разминаване между интересите на различните членове, е възможно в някои случаи изразената от мнозинството членове производители позиция да бъде миноритарно мнение сред акционерите на изпълнителя³⁷.

70. Освен това възприетата от определена ОП и неин изпълнител опростена практика решенията да се вземат с консенсус не гарантира по никакъв начин, че този ред на вземане на решения ще се прилага винаги. Дори при наличието на правнообвързваща договорна разпоредба между страните, която предвижда единодушие, се съмнявам, че запазеният от ОП контрол може да се смята за достатъчен съгласно Регламент № 2200/96. Както запитващата юрисдикция правилно посочва, изискващите единодушие клаузи биха могли да доведат до парализиране на образуванието: статуквото продължава, докато всички страни не се съгласят на друга посока на действие. При такива обстоятелства съответната ОП по никакъв начин не би могла да гарантира спазване на съответните правни и договорни разпоредби, ако самият изпълнител не е съгласен с исканото от ОП действие. Правилата, предвиждащи консенсус или единодушие, по същество поставят две структури в симетрично отношение, докато отношението между ОП и нейния изпълнител би следвало да е асиметрично. Съгласно Регламент № 2200/96 ОП трябва да запази правомощия за контрол върху изпълнителя, а не обратното. С други думи, както посочва Обединеното кралство по време на съдебното заседание, в случай на несъгласие между двете образувания ОП трябва да има правото да вземе окончателното решение.

71. По втория въпрос, отнасящ се до наличието на правнообвързващ договор между страните, бих отбелязал, че договореност като тази в член 7 от проекта за маркетингово споразумение между Fruition и Northcourt определено не би постигнала изискваната по член 11 от Регламент № 2200/96 степен на контрол. Съгласно тази договореност Northcourt би имало „абсолютна, неподлежаща на контрол преценка за начина, по който да изпълнява задълженията си по споразумението, като може да наема и плаща на такива подизпълнители или независими изпълнители, каквито сметне за подходящи по своя преценка“. Такава абсолютна, неподлежаща на контрол преценка при изпълнението на договор очевидно противоречи на идеята за контрол, налагана от член 11. Още повече че пълната свобода да се наемат подизпълнители понякога би могла да се окаже проблемна, ако не е предвидена някаква форма на контрол от ОП и върху тези подизпълнители. Всъщност има съществен риск наличието на верига от изпълнители и подизпълнители допълнително да намали действителната възможност за надзор и намеса от страна на ОП.

72. Независимо от това Fruition настоява, че такова тълкуване на член 11 от Регламент № 2200/96 съществено би пренебрегнало пазарната действителност, доколкото ОП на практика не може да контролира всички подробности по всяка търговска сделка в динамичната сфера на продажбите на плодове и зеленчуци. Освен това Fruition твърди, че такъв прочит на регламента би отрекъл правомощието на пълномощника да задължава упълномощителя си, като по този начин се пренебрегва стандартната договорна практика.

36 — В този контекст следва да се отбележи, че съгласно член 14, параграф 2 от Регламент № 1432/2003, „[н]икой член на организация на производители не може да разполага с повече от 20 % от правата за гласуване. Въпреки това държавите членки могат да увеличат този процент до максимум 49 % пропорционално на приноса на член на организацията в стойността на търгуваната продукция на [ОП]“.

37 — В тази връзка член 14, параграф 1 от Регламент № 1432/2003, озаглавен „Демократичен контрол на организациите на производители“, гласи, че „Държавите членки вземат необходимите мерки, за да избегнат всяка злоупотреба с власт или влияние от страна на един или няколко от производителите по отношение на управлението и функционирането на организацията на производители.“ Това правило е отразено и в съображение 14 от този регламент, според което „Държавите членки вземат мерки да гарантират, че малцинството членове, които могат да произвеждат по-голяма част от продукцията в организацията на производителите, не контролират неправомерно нейното управление и функциониране.“ Моето тълкуване на тези разпоредби е, че те предполагат на още по-голямо основание, че мнозинство от членове производители не може да става малцинство, когато е необходимо да се вземат изключително важни решения относно дейността на определена ОП.

73. Според мен тези доводи не са убедителни. На първо място, Регламент № 2200/96 изисква само такава степен на контрол, каквато е необходима, за да се гарантира възможността на ОП да спазват посочените в регламента условия. Това не означава, че ОП трябва да могат да се намесват във всичко, възникващо в обичайния ход на стопанската дейност на изпълнителите им, нито че изпълнителите не могат да се ползват с (повече или по-малко) широка свобода на преценка при изпълнение на възложените им задачи (като определяне на продажните цени и избор на купувачи). По същия начин не се предполага, че на изпълнителя не могат да се предоставят правомощията на пълномощник, който като такъв сключва договори от името на упълномощения го, задължавайки по този начин съответната ОП.

74. Всъщност за да изпълняват изискването за контрол по член 11, ОП дори не е необходимо действително да прибегват до правомощията си за контрол: самият факт, че биха могли да го направят, според мен би бил достатъчен, за да е изпълнено това изискване. От ключово значение обаче е ОП да запазят възможността за намеса, когато е необходимо, за да се гарантира ефективното изпълнение на съществените дейности по Регламент № 2200/96.

75. Следователно стигам до заключението, че изискваната по Регламент № 2200/96 степен на контрол е изпълнена или когато ОП изцяло притежава изпълнителя за целия срок на договора и с оглед на това действително е в състояние да упражнява непосредствено и решаващо въздействие върху дъщерното си дружество, или когато съществува договор, позволяващ на ОП да дава задължителни указания на изпълнителя си.

76. В светлината на предходното предлагам Съдът да отговори на втория и третия въпрос, че член 11 от Регламент № 2200/96 изисква ОП да запазва правомощието за надзор над своите изпълнители и при необходимост да се намесва, за да гарантира ефективното изпълнение на съществените дейности по същия регламент. Запитващата юрисдикция следва във всеки отделен случай да определя дали степента на контрол, която има съответната ОП, отговаря на това изискване. Сам по себе си фактът, че дадена ОП и нейните изпълнители имат общи акционери и че като следствие от това решенията се вземат с консенсус, не означава, че условието за контрол по горната разпоредба е изпълнено.

Г – Въпрос 4

77. С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали за отговора на предишните въпроси е от значение фактът, че държава членка не е приложила член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003, който изисква тя да определи условията, при които ОП могат да поверяват на трети страни изпълнението на дейността си.

78. Въпросът ни връща към факта, че Обединеното кралство не е приело каквато и да било уредба за прилагането на посочената разпоредба преди декември 2009 г. — много след решението на RPA да оттегли признаването на Fruition.

79. На мнение съм, че отсъствието на каквато и да е национална разпоредба за прилагане на член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003 не е от значение за тълкуването или прилагането на член 11 от Регламент № 2200/96.

80. Както вече бе посочено, изискването съответната ОП да има определена степен на контрол върху своите изпълнители произтича пряко от системата, и макар и само имплицитно, от формулировката на член 11 от Регламент № 2200/96.

81. Изискваната от Регламент № 2200/96 степен на контрол представлява минималният праг, който според законодателя на ЕС е необходим, за да се гарантира спазване на установените с този основен регламент правила по отношение на функционирането на ОП.

82. Член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003 от своя страна позволява на държавите членки да въведат допълнителни правила, изискващи по-строга степен на контрол, както и да предвидят разпоредби от процедурно естество или относно доказателствата. С други думи, държавите членки могат да отидат отвъд минимума, наложен от член 11 от Регламент № 2200/96, или просто да изяснят и конкретизират обсега и границите, в които ОП имат право да възлагат на външни изпълнители съществените дейности по Регламент № 2200/96. Тази възможност за държавите членки да въвеждат допълнителни правила за прилагане е в съгласие с факта, че установената от Регламент № 2200/96 система е частично децентрализирана. По-специално от държавите членки се изисква да разглеждат и да се произнасят по подадени от ОП искания за признаване, да одобряват исканото от ОП финансиране и редовно да извършват контрол с оглед осигуряване спазването на съответните правила.

83. Тъй като обаче член 6, параграф 2 е част от регламент за прилагане, той не може да засегне каквото и да е задължение, наложено от разпоредба, залегнала в основния регламент, какъвто е член 11 от Регламент № 2200/96³⁸. Освен това съгласно постоянната практика на Съда регламентът за прилагане трябва да се тълкува, доколкото е възможно, в съответствие с основния регламент³⁹.

84. Обратно на твърдението на Fruition, от използването на глагола „shall“ [следва да] в текста на английски език на член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003 не може да се заключи, че тази разпоредба формално налага на държавите членки императивно задължение, чието неизпълнение би обезсилило задължението, наложено на ОП от основния законодателен акт.

85. Още повече че от никоя разпоредба на Регламент № 2200/96 не следва, че изискването за контрол зависи от приемането на прилагащи разпоредби от съответната държава членка. Най-важното е че различен прочит на член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003 не би могъл да се съвмести с духа и системата на Регламент № 2200/96, описани по-горе.

86. На последно място, за мен не е убедително твърдението на Fruition, че предложеното тук тълкуване би съставлявало недопустимо прилагане със задна дата на указанията на властите на Обединеното кралство, дадени през декември 2009 г., и като такова би противоречало на принципа за правна сигурност.

87. Достатъчно е да се отбележи още един път, че изискването за контрол е заложено в член 11 от Регламент № 2200/96: разпоредба, залегнала в законодателен акт на Европейския съюз и съответно — по силата на член 288 ДФЕС — задължителна в своята цялост и пряко приложима във всички държави членки. Освен това Регламент № 2200/96, който надлежно е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз*, предхожда обстоятелствата, предмет на главното производство. Между другото следва да се отбележи, че член 21, параграф 2 от Регламент № 1432/2003 предоставя известна правна защита на организациите, чието признаване е оттеглено, въпреки че са действали добросъвестно⁴⁰.

38 — В тази връзка вж. по-специално Решение от 14 ноември 1989 г. по дело Испания и Франция/Комисия (6/88 и 7/88, Recueil, стр. 3639, точка 15) и Решение от 18 юни 1996 г. по дело Парламент/Съвет (C-303/94, Recueil, стр. I-2943, точка 23).

39 — Решение от 24 юни 1993 г. по дело Dr Tretter (C-90/92, Recueil, стр. I-3569, точка 11) и Решение от 26 февруари 2002 г. по дело Комисия/Boehringer (C-32/00 P, Recueil, стр. I-1917, точка 53).

40 — Разпоредбата в съответната ѝ част, гласи: „Призната организация на производители, която е действала добросъвестно, изцяло запазва правата, произтичащи от признаването си до момента, в който признаването ѝ е оттеглено, [а] в случая на схемите за помощ, посочени в Регламент (ЕО) № 2201/96 на Съвета, членове 2 и 6а и също член 1 на Регламент (ЕО) № 2202/96, на Съвета, до края на текущата пазарна година“.

88. По изложените съображения предлагам в отговор на четвъртия въпрос, поставен от запитващата юрисдикция, Съдът да приеме, че неприлагането от държава членка на член 6, параграф 2 от Регламент № 1432/2003, който изисква тя да определи условията, при които ОП могат да поверят на трети страни изпълнението на дейността си, няма каквото и да е значение за отговорите на предишните въпроси.

IV – Заключение

89. В светлината на предходното предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, поставени от High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Обединено кралство), както следва:

- 1) Член 11 от Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета от 28 октомври 1996 година относно общата организация на пазара на плодове и зеленчуци трябва да се тълкува в смисъл, че изисква организация на производители, възложила на външни изпълнители своите дейности, които са от съществено значение за признаването ѝ по този регламент, да има определена степен на контрол върху своите изпълнители, за да гарантира ефективното изпълнение на тези дейности;
- 2) Член 11 от Регламент № 2200/96 изисква организацията на производители да запази правомощието да упражнява надзор над своите изпълнители и, когато е необходимо, да се намесва, за да гарантира ефективното изпълнение на дейностите, които са от съществено значение за признаването ѝ по този регламент. Запитващата юрисдикция следва във всеки случай да определя дали степента на контрол, запазена от съответната организация на производители, отговаря на това изискване. Сам по себе си фактът, че организация на производители и нейните изпълнители имат общи акционери и че като следствие от това решенията се вземат с консенсус, не означава, че условията за контрол по тази разпоредба са изпълнени;
- 3) Неприлагането от държава членка на член 6, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1432/2003 на Комисията от 11 август 2003 година относно определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 2200/96 на Съвета по отношение на условията за признаване на организациите на производители и предварително признаване на групи производители, според който от държавите членки се изисква да определят условията, при които организация на производители може да повери на трети страни изпълнението на задачите, установени в член 11 от Регламент № 2200/96, няма каквото и да е значение за отговорите на предишните въпроси.